

— Най първо вий сте дебѣлъ, имате къса шия и всѣка минута трѣба да чакате да ви

Да имамъ апоплексия? а?

Да! Наклоненисте къмъ удъръ чичо.

— Ехъ? това е вече извѣнъ мѣрката! ви-
кналъ чичо му съ жистокость, като станалъ отъ
канапето.

— Чувай, Василчо, мигаръ можещъ да го-
воришъ подобни нѣща на чича си! казала лѣля
му съ страхъ.

— Мене ми питаха, а азъ отговорихъ ка-
залъ съ достоинство Налитаевъ.

— Може би да умра отъ удъръ! казалъ въ
отчаение съмнителния му вуйка.

— Не! чичо, това никакъ не желая. Менъ
ми би било жално разбира се и все
така жално, ако би да умрете.

— Какво? Какво ти пакъ каза? Как-
то виждамъ жалилъ ли би за менъ ако умра? а?

— Да.

— Може би още и да се зарадвашъ за на-
слѣдството, което се надѣвашъ да получишъ отъ
мене?

— Какъ да се не зарадвамъ, чичо? на
толкова грамадно наслѣдство, отговорилъ покло-
ника на Божественната истенна.

— Каква е тази дияволщина! извикалъ
вънъ отъ себе си разгневения му чичо, като се
разхождалъ бързо въ стаята изъ кюше въ кю-
ше.—Отъ часъ на часъ по мѣчно! Обида слѣдъ